

[Kirkeministeren.]

nøk vil føles mærkeligt, at der i vore dage i et folkevalgt råd findes „fødte“ stemmeberettigede medlemmer.

Når folketingsmanden motiverer sit spørgsmål med, at det er uheldigt, at præsterne ved det forestående bispevalg i Roskilde stift har engageret sig så stærkt i kandidatopstillingen, kan jeg dog ikke være enig med ham. En biskop er sit stifts præsters øverste tilsynsmand, og det ville forekomme mig urimeligt at fratage præsterne medbestemmelse ved et bispevalg.

Når talen er om præstens medlemskab af menighedsrådet, så er præsten og menighedsrådet så nært sammenknyttet i sognets kirkelige arbejde, at præstens samvirke med rådet i dette arbejde i alle tilfælde bør sikres; men måske det bør foregå under andre former end nu. Det ville dog ikke skønnes rimeligt at fremsætte lovforslag herom, før der har været mulighed for en indgående drøftelse af spørgsmålet med præster og menighedsråd og eventuelt andre. Jeg kan love at søge disse drøftelser gennemført, så snart det er muligt. I øvrigt vil en ændring af menighedsrådsloven på dette punkt antagelig medføre ændringer af en del andre kirkelige love, hvilket også først må undersøges og overvejes.

Af *Tastesen* til justitsministeren (12. september 1969):

„Vil ministeren tage skridt til at ændre færdselslovens § 66 om størrelsesbeløbet for den lovpligtige ansvarsforsikring, således at maksimum forhøjes ud over 150.000 kr. for hver enkelt dræbt eller tilskadekomne person?“

Begrundelse.

Ganske langsomt er domspraksis ved at ændre sig med hensyn til erstatning for drab eller tilskadekomne ved trafikulykker. Kolding herredsret behandlede onsdag den 10. september en sag, hvor der var stillet et erstatningskrav på 243.289 kr. for tilskadekomst af en enkelt person. Herredsretten tildelte den pågældende et erstatningsbeløb på 153.289 kr. Kun i få tilfælde har personer fået tilkendt erstatning på over den nuværende maksimale forsikringsgrænse på 150.000 kr.

Det kan ikke udelukkes, at denne forsikringsgrænse, der har været uændret igennem 10 år, påvirker erstatningsniveauet i nedadgående retning. Efter min mening vil det i dag ikke være urimeligt med en højeste grænse på 250.000 kr. Det skulle nødtigt gå sådan, at lovgivningen kommer haltende bag efter domspraksis.

Justitsminister *Thestrups* svar (17. september 1969):

Det mindstebeløb, som den lovpligtige ansvarsforsikring af motorkøretøjer skal dække ved personskader, er senest ændret i 1959.

Beløbet blev dengang forhøjet fra 60.000 kr. til 150.000 kr. for hver enkelt tilskadekomne eller dræbt.

I 1966 gennemførtes en forhøjelse af mindstebeløbet for tingsskade, uden at minimumsbeløbet for personskader blev ændret.

Justitsministeriet er ikke i besiddelse af materiale, der viser, om udviklingen siden har gjort en forhøjelse af forsikringsdækningen for personskade påkrævet.

Jeg vil imidlertid nu — på baggrund af den i begrundelsen for spørgsmålet nævnte sag — undersøge, om der måtte være anledning til at søge beløbet forhøjet, og der vil blive indhentet udtalelser herom fra domstolene, politiet og forsikringsselskaberne.

Af *Hanne Reintoft* til justitsministeren (12. september 1969):

„Vil ministeren oplyse, om der findes et cirkulære, hvorefter sager mod fremtrædende personer inden for justitsvæsenet skal behandles efter andre retningslinjer end tilsvarende sager over for andre borgere?“

Justitsminister *Thestrups* svar (18. september 1969):

Et cirkulære, som omtalt af spørgeren, findes — naturligvis — ikke.

Derimod har rigsadvokaten i marts 1960 foreskrevet, at sager om lovovertrædelser begået af personer, der hører til politiets personale, i almindelighed forelægges for vedkommende statsadvokat til afgørelse af tiltalespørgsmålet. Denne forskrift om forelæggelse skyldes, at spørgsmålet om tiltale